

ningens Antal, kan man jo ogsaa gjøre det ved at følge den Anvisning, som der er givet dertil i det paagjældende statistiske Labelværk, nemlig at tage Forbrydernes Antal i Forhold til et vist Antal, f. Ex. 100,000 Individuer i den strafbare Alder. Undersøger man dette Forhold, viser det sig naturligt, at Stigningen er noget mindre, men den er dog ikke ganske ubetydelig. Stigningen af borgerlige Forbrydelser og offentlige Politiforsøelser er nemlig fra det 6te Aar til det andet, — naar man betragter Antallet af Forbrydelserne i Sammenligning med et bestemt Antal, nemlig 100,000 Personer i den strafbare Alder, — 33 pCt.; for borgerlige Forbrydelser alene er Stigningen 41 pCt. og for Tyveri 46 pCt. Ligeoverfor dette Faktum er der nu et Spørgsmaal, der ligger overordentligt nær, nemlig Spørgsmaalet: om Stigningen af Forbrydernes Antal i de to Tidsrum umiddelbart før og umiddelbart efter den ny borgerlige Straffelovs Ikrafttræden kan antages at hænge sammen med selve den ny Straffelov som Virkning og Aarsag, eller om det er to tilfældige Omstændigheder, som her ere stødt sammen. Om dette Punkt kunne Meningerne muligvis være delte; jeg skal derfor ikke fremsætte min personlige Mening desangaaende. Men det synes mig at være klart, at Forholdet maa være det: Enten er det Aarsag og Virkning, enten ere de mildere Bestemmelser i den borgerlige Straffelovgivning medvirkende Aarsag til Forøgelsen af Forbrydernes Antal, og da uddrager jeg den Slutning deraf, at saa vil det være fornuftigt, at vi vogte os for at gaa ind paa en lignende Vej i den militære Straffelovgivning som den, der har haadt saadanne Konsekvenser, eller disse Omstændigheder staa ikke som Aarsag og Virkning, men ere uafhængige af hinanden. Men under denne sidste Forudsætning, nemlig at det ikke er den ny borgerlige Straffelovgivnings Fremkomst, som har forøget Forbrydernes Antal, maa det da erkendes, at der maa være andre Omstændigheder, som bevirke den stigende Tendents i Befolkningen til at begaa Forbrydelser, og at det ligeoverfor disse Omstændigheder og den faktisk stigende Tendents vil være naturligt ingenlunde at anvende de mildere, men tværtimod de strengere Straffe. Der er imidlertid ved Betragtningen af disse Forhold ogsaa nogle andre Omstændigheder, som det er værd at lægge Mærke til. Af de Oplysninger, som foreligge, synes det mig utvivlsomt, at, om end Folket i de senere Aar er steget i Oplysning, og om det end har bevaret det samme Standpunkt af Fædrelandskærlighed, som det vistnok altid har indtaget, saa er der en stigende Tendents hos det til at begaa Lovovertrædelser. Men denne Tendents til Lovovertrædelser viser sig i enkelte Retninger paa høist forskjellig Maade. Alderen har saaledes en stor Betydning i den Henseende. Dersom man gjennemser de sidste 15

Aars Lister over, hvorledes de forskjellige Forbrydelser have været fordelte paa de forskjellige Aldere, viser det sig, at for Mænd er Alderen fra 20 til 25 Aar, altsaa netop Udskrivningsalderen, det femaarige Tidsrum, i hvilket der findes det største Antal Forsøelser. Men det er ikke alene Alderen, der i den Henseende faar en væsentlig Indflydelse. Der er ogsaa andre Omstændigheder, der spille en Rolle i saa Henseende, og da navnlig den større eller mindre Anledning til Fristelse. Bylivet viser sig saaledes at give en meget forøget Anledning til Fristelse for den paagjældende Del af Befolkningen. For Kjøbstadsbefolkningen taget over hele Landet vise saaledes de sidste femaarige Lister, at Forbrydernes Antal for Mandfolkenes Vedkommende er 2 à 3 Gange større end i Landdistrikterne; for Kjøbenhavn er Forholdet mellem 3 à 4 Gange saa stort som for Landdistrikterne, selvfølgelig altid naar Forbrydernes Antal betragtes i Forhold til et bestemt Antal Individuer i den strafbare Alder (Modsigelse af Brig.) Jeg siger selvfølgelig ligeoverfor det afbrydende Herr Medlem, at jeg for min Person ikke paatager mig noget Ansvar overfor det statistiske Materiale, som jeg benytter; det er ikke udgivet af mig, men jeg tvivler ikke om dets Rigtighed, og jeg omtaler det her, for at man kan uddrage de Resultater deraf, som jeg tror, at de utvivlsomt indeholde. Disse to Omstændigheder, Alderen og Anledningen til Fristelsen, vise saaledes blandt andet, at der for det unge Mandskab i Kjøbenhavn imellem 15 og 25 Aars Alderen er en Tilbøielighed til Forsøelser, som — for saa vidt man kan have Kjenndskab dertil efter de statistiske Oplysninger om de opbagede og afstraffede Forbrydelser — efter de sidste 5aarige Lister er omtrent 4 Gange saa stor som for det tilsvarende Mandskab i Landdistrikterne. Men det viser sig ogsaa af de statistiske Data, at Tilbøieligheden til at begaa Forsøelser hos det nævnte unge Kjøbenhavnske Mandskab er i Stigning, naar man sammenligner forskjellige Tidsperioder; sammenlignet med Gjennemnittet af den tiaarige Periode fra 1856 til 1865 viser saaledes Perioden fra 1866—70 i denne Henseende en Stigning paa omtrent 55 pCt. Dette er Noget, som der maa tages Hensyn til ved den militære Straffelovs Bestemmelse, saalænge som Organisationsloven indeholder Bestemmelser om, at der er særlige Kredse, hvorfra Rekrutteringen udføres til enkelte Afdelinger. Ved Siden af denne Betragtning er der imidlertid en anden, som jeg ogsaa tror, at man ikke bør lade ude af Øie. Thi foruden den almindelige Forøgelse i Tendentsen til overhoved at begaa Lovovertrædelser, som viser sig ved det stigende Antal af straffede Forbrydelser, er der utvivlsomt en særegen Tilbøielighed, en særlig Tendents til at begaa militære Forsøelser i hele den nuværende Tidsaands Retning. Den nuværende Tidsaand er absolut kritisk. Det, man hører nu,